

מנגונון

סיפור אישי

אינני יודע, ענה שרה-הדואר ישעיהו לראש-הממשלה כאשר האחרון שאלו: מדוע התפטר אישי?

התשובה זו של שרה-הדואר לא היתה מדויקת. לא רק השר, אלא מרבית העורבים של משרד-הדואר ידעו בבירור מדוע התפטר בתחילת השבוע מנהלו הכללי המר-כשר והדינמי של המשרד ישעיהו (אישי) לביא.

נמטע זר. לביא נכנס לתפקידו לפני למעלה משלוש שנים לאחר שנקרא להציל את משרד-הדואר מהתמוטטות. בעקבות שליטתו הכושלת של מנהלו הכללי הקודם של הדואר, חיים בן-מנחם. מאחריו היו שנות לימודים במכללות אמריקאיות בנושאי אלקטרוניקה, וידע ביצועי קצין קשר ואלקטרוניקה ראשי של צה"ל.

השר הקודם של לביא, אליהו ששון, לא הירבה להתערב בעבודה השוטפת של משרד-הדואר וכך הצליח לביא להרחיב את רשת הסלפון. להקים את משרדו הטלוויזיה, להניח כבל טלפון תת-ימי, להכניס את המחשב האלקטרוני לפעולות משרד-הדואר ולהעמיד מספר תוכניות פיתוח לטווח ארוך על פסגה ביצוע. כן מייחסים לו את הצלחת הדואר במלחמת ששת-הימים.

אולם השר החדש, ישראל ישעיהו, הינו דמות מפלגתית סטנדרטית. קשה היה לי ישעיהו לעכל את העובדה שמנהל משרדו אינו איש מפא"י. למרות שלביא אינו חבר מפלגה כל שהיא, הצליחו החותרים תחתיו ללחוץ על אוזן השר כי לביא הינו נטע זר של רפ"י שנסתל בצמרת הדואר.

מפתח מפלגתי. ההתנגשות בין השר למנהל הכללי לא בוששה לבוא. לביא, חסיד שטות הפרמיות והנורמות, ניסה להקים מועצת-ייצור, אשר הן תקבענה למי מגי עות הפרמיות.

מקורבי השר לחצו כי המועצות התיינה מורכבות בעיקר מאנשי ועד העובדים בו יש לעסקני מפא"י שליטה מוחלטת, ולכן התנגד לביא, שרצה כי הפרמיות תינתנה לפי הצלחה בעבודה ולא לפי מפתח מפלגתי. השר לא הביע תמיכה במנהל הכללי, והסכים רק להיות בורר בינו לבין ועד העובדים. לביא ראה זאת כהבעת אי-אמון גלויה, הסיק את המסקנה והתפטר.

נמאס מהכל! עתה מועמדים למשרת המנהל הכללי שלושה אנשים. האחד הוא שלמה דיאון, סגן המנהל הכללי לפני ענייני אמרכלות, השולט על המנגונון. דיאון ידוע כמקורב לשר ולמפלגה, וקפץ למשרתו הרמה לאחר שהיה יורר ועד עובדי הדואר בחיפה.

המועמד השני הוא ממלא מקומו הקבוע של המנהל הכללי, מנהל שרותי הנוסדה של הדואר, המהנדס אליהו ברמן שהוזה עתה במכסיקה.

השלישי, ובעל הסיכויים המעטים ביותר, הוא מנהל שרותי הנוסדה והסלפון של הדואר בחיפה, אריה גוראל. הוא גם היה המועמד למשרת המנכ"ל אחרי בן-מנחם, לפני שצצה מועמדותו של לביא. אולם עתה מעטים סיכוייו כיוון שהוא ידוע כפעיל רפ"י.

בינתיים פרחו שמועות על התפטרות הבא אותו יקבל לביא. הוצע לו לנהל את חברת החשמל, אולם הוא דחה הצעה זו. מנהלת כור נמסר כי הם הציעו ללביא לנהל את חטיבת האלקטרוניקה, אולם ללביא עדיין ידוע על כך רק מהעיתוננים.

לי נמאס מהכל, אמר לביא, מה שאני רוצה זה להמשיך ללמוד ולעשות דוקטורט בנושא מחשבים וטלקומוניקציה באחת מהמכללות בארצות-הברית.

פשעים

האיש

שאהב לעזור

אני לא יכולה ככה לעמוד כמו כולם. בשום אופן לא אסכים לחכות כל כך הרבה זמן בתור. אין לי זמן. אני רוצה תיכף ומיד להיכנס למשרד, עזקה עליוה נירנברג (45) ביום השישי האחרון כחזר ההפתנה של עורך-הדף הירושלמי אינינועם דורי (48). אחד הפרקליטים הידועים ביותר בי בירה.

הלקוחות הרבים שהמצינו משעות הבוקר קר, נדהמו להתפרצותה של האשה השמנה והנמוכה ששיער שיבה לראשה. הם לא ידעו שהאשה הממושקפת באה לערוך חשבונות עם עורך-הדף, לו הם חיכו.

ואז הגיב דורי. "מה כל הצעקות האלו?" שאל דורי את פקידת משרדו שושנה ירון.

שושנה הסבירה לה שאשה היסטורית מקימה צעקות ורוצה לראותו מיד. "הכניסי אותה לחדרי", היתה התשובה הקצרה והאחרונה של דורי.

הולכי-רכיב. כרוח סערה נכנסה עליזה למשרד. היא ניגשה קרוב לשולחנו של דורי, פתחה את ארנקיה, הוציאה מתוכו בקבוק מייאשי, אותו היא קנתה חצי-שעה קודם לכן בשוק מתנת-יהודה, חילצה את הפקקי, ושפכה את מייאש בפניו של דורי, ובריצה הסתלקות מן המקום.

דורי היה המום. "אוי... כואב לי... כל הפנים שורפות לי", היו מילותיו של דורי. עורך-הדף אשר ברזילי, שותפו למשרד, מיהר אליו ובעזרת שני לקוחות ערביים הובילו אותו לתחנת מוניות ומשם לבית-החולים, בו נפטר כעבור יומיים משבץ-הלב.

השמועה על שפיכת מייאש בפניו של דורי עברה מפה לאוזן. הולכי רכיל ידעו לספר שהאשה שפכה עליו מייאש בגלל יחסים רומנטיים. אולם מעצרה עלידי המשטרה שם לאל את השמועות הבלתי-נכונות וחסרות-השחר.

חולני-נפש. בבוקר כשיצאתי מהבית שלי במושב הגרמנית, החלטתי ללמד לקח את דורי בגלל שהוא לא טיפל כמו שצריך בתיקים. נסעתי למתנה-יהודה, ושם בשוק נכנסתי לתנות מכור לת וקניתי בקבוק מייאש שבו מניקים טוב את האמבטיה.

דורי

את הבקבוק הזה הכנסתי לתוך התיק שלי, לקחתי אוטו ונסעתי למשרד שלי. כשבאתי למשרד, הי שם תור גדול. חיכו שם אולי 10 לקוחות. לא רציתי לחכות כל כך הרבה זמן ועשיתי שם צעקת. הכניסו אותי קודם לחדר, הוצאתי את הבקבוק ושפכתי עליו. שילמד לו.

אחרי זה ברחתי למרפאה לבריאות הנפש של משרד-הבריאות, איפה שהרופאים היו מטפלים בלי גם להם סיפורתי הכל. חוקרי המטרה שטיפלו במקרה, העבירו את האשה לבית-החולים לחולי-נפש בטלביה שם היתה בעבר בטיפול.

הילד והבעל. עורך-הדף אשר ברזילי, שהיה עד ראיה למחזה הזוועות סיפר: "אני שותפו של דורי זה ארבע שנים. מעולם קר דם לכן לא ראיתי את האשה הזאת באה למשרד. זו היתה הפעם הראשונה שראיתי אותה. אני גם לא יודע עם שותפי המנוח טיפל בה בעבר."

עורכי-הדף הירושלמיים שנדהמו לשמוע על מות חברם סיפרו: את האשה הזאת ראינו כל פעם בבית-המשפט. היא היתה באה לשם בגלל הבן שלה. תמיד היא סיפרה בפני כל אחד את צרותיה. כולנו ידענו ש-משהו איתה לא כל כך בסדר.

תמיד היא התלוננה שמסדרים את הילד שלה ועושים לו צרות. היא גם הירבתה לבכות שבעלה שהתגרש ממנה לא משלם לה בזמן את המזונות. "מעולם לא חלמנו שזוהי יהיה סופו של דורי", סיפרו חבריו למקצוע. "דורי היה ידוע לכולם כאיש-פשוט שלא מעוניין להזיק לאיש. מעולם לא שמענו אותו מרים את קולו. להיפך, בכל מקום שהיו צעקות הוא הרגיע את האנשים."

אני היכרתי אותו היטב, סיפר אחד מחבריו. "דורי תמיד אמר לי שהוא לא אוהב נשים היסטוריות — ודווקא אשה היסטורית כזו החשיה את מותו. דורי היה ידוע לכולנו כחולה-לב. לא הייתי יכול להאמין שככה יעשו לו."

דורי, שמוה 22 שנים שימש כעורך-דף, היתה דמות של עורך-דף הנחשב אל הכלים. בבעיות משפטיות מסובכות נהגו לשאול לעצתו. לכולם הוא אהב לעזור. עורתו לי אשה היסטורית שפרצה למשרדו החישה את מותו. הוא מת בהשאירו אשה ושלושה ילדים.

גאולה לא הסכימה להתפשט — אז אולי הסכימה אך היתה עסוקה ב-אותה עת בהצגה אחרת. הבמאי הצטער.

היא קלוט, הבמאי הזועם, שהפך את מי מפחד מווירגיניה חלף להצלחה קופתית, נלחם למען העירום על בימת הבימה. כאן הוא נראה במיבחן אחת המועמדות.

עובר

זהבה, שחקנית בפרנסווא ראש גזר, נעלבה כשהוצע לה תפקיד העירום-האם השתתפת? קראה בזעם.

הנבייה הנכבדה שהמרידה באשר

סוף-סוף יוכלו אנשי-הקולקטיב של הבימה לישון בשקט: יש להם נערה עירומה במיטה.

לא במיטה הפרטית של כל אחד מהם, ואף לא במיטתו האישיה של הבמאי הזועם היי (ווירגיניה וולף) קלוט.

אלא במיטת-האפיריון שתוצב, באמצע החדש, על בימת התיאטרון הלאומי של ישראלי, כשיוצג המחזה הצרפתי בקט, לוזאן אנווי.

משך שישה שבועות לא עסקו אנשי-הבימה אלא בדבר אחד:

מי תהיה המאושרת שתשכב, עירומה, על הבמה? מי תיכנס למיטתו של עורך-התאומי, המשחק את המלך הנרי?

התשובה לא היתה קלה, כפי שאפשר היה לחשוב: פשוט, לא נמצאה נערה שי-

תירצה

ארבל, שחקנית כנר על הגג ודוגמנית-עירום היתה מוכינה, אולם הבמאי היי קלוט פחד משערורייה.

תיכנס עם עורך, עירומה, למיטה אחת.

נערת-הסרן

ומדידת-הסטריפטוי של הבימה החלה, כשהיי קלוט, במאי אמריקאי מצליח ואיש נועז וקפדני בעבודתו, החליט לשחזר את הצלחתו של הסרט בקט.

סרט זה, בו כיכבו פיטר אויטול בתפקיד המלך הנרי וריצ'ארד ברטון בתפקיד בקט, איש-סודו, העלה למרומים כוכבנית בלתי-ידועה בשם ורוניק ונדל.

ובאמת, כשביקרה ורוניק לראשונה בישראל, בפברואר 1964, לא הבליטה העיתונות את כישרונה — אלא רק את העובדה שהיא "נערת הסרן של בקט" — החתיכה אשר המלך הנרי חושף, ואשר בעכוזיה הוא הולם, בנוכחות בקט.

ורוניק העירומה-כימעט זכתה בעולמה היקולנועי — ברגע אחד של מערומים.

הסרט בקט — זכה לפירסומת גדולה, שלא היתה מגיעה לו, אולי, לו דנו אותו רק על-פי רמתו.

עגולה כמו תפוח!

זכרה זו לידה די היה בה כדי לשיכנע את היי קלוט להכניס את הסצינה הנוצית.

וכך התעוררה השאלה: מי תהיה הנערה שתתפשט בתיאטרון הלאומי?